

341. A keresztségben elpecsételtünk

Vad Péter Zsigmond

1. A ke - reszt - ség - ben el - pe - csé - tel - tet - tünk, Az ö - rök Is - tent A - tyá - nak is - mer - jük,
2. Mert menny - or - szág - ba csak a - zok me - het - nek, Víz - től, Lé - lek - től kik új - já - szü - let - nek,
3. Nem til - tat - nak el in - nen a kis - de - dek, Az í - gé - ret - ben mert ők is ré - sze - sek:

5

A Szent - lé - lek - nek e - re - jét é - rez - zük, Krisz - tust fel - öl - töz - zük.
Bűn - bo - csá - nat - ra meg - ke - resz - tel - ked - nek, És ke - gyel - met nyer - nek.
Is - te - nük né - kik u - gyan - úgy az Is - ten, Mint a szü - le - ik - nek.

4. Isten nevét is magunkra így vesszük, Hogy Atya, Fiú, Szentléleknek hisszük,
Örök frigyébe nevünket így tettük; Hát jól megbecsüljük!

5. Dicsőség legyen Istennek érette, Hogy magát velünk így megismertette,
El is pecsételt szent szövetségébe, Üdvözülésünkre.

